

H v a d s e r d u ?

Artiklerne handler denne gang om *Guds kærlighed*. Jeg har skrevet dem især med tanke på de mange dyrebare Guds børn, der er i indre trængsler. Dem må vi ikke glemme.

*

Hvis vi får nåde til at være stille, ledes vore tanker ofte til ensomme kristne i nød. Er vi for aktive, glemmer vi dem nemt for alt det »store«, vi er med i.

Imidlertid er hver eneste lille kristen uendeligt meget mere betydningsfuld end et hvilket som helst kristeligt foretagende.

Der sidder rundt omkring i vort land mange ensomme kristne, der fristes til at tro, at deres liv nærmest er uden betydning. De er ikke med i alt det »store« og bliver nemt glemt.

Lad mig nævne nogle.

*

Lad mig først nævne *enkerne*. Er deres betydning nu ringe, fordi deres mænd er gået forud for dem til Herren?

Nogle af dem er meget gamle og skrøbelige. Har de derfor mindre værd?

Er den sum af erfaring, de har samlet, de lidelser og det savn, de har gennemlidt, af betydning for menighederne, eller er det mere vigtigt at lytte til dem, der har gå-på-mod?

*

Så er der dem, der er *sjæleligt skrøbelige* med tilbøjelighed til depression. De er ofte i trængsler, som vi andre ikke kender til. De befinder sig undertiden i nærkamp med mørket. De ved helt anderledes virkelighedsnært end vi andre, at satan er en realitet og mørkets magter ligeledes.

De går meget igennem uden at turde betro sig til nogen, thi de frygter for, at ingen i menigheden forstår dem.

De er højt elskede af *Smerternes Mand*, der gik helt ind i mørket – men de behøver hjælp for at blive bevaret i hans kærlighed.

Jeg frygter for, at vi er for åndeligt udisciplinerede til at kunne yde dem den hjælp, de behøver.

Jeg er også bange for, at vi ikke henter den hjælp fra dem, som de kan give, just fordi de har været i så dybe vande.

*

Lad mig også nævne *dem, der lider under et handicap*. Alt for ofte bliver de overset; man synes undertiden, de er lidt besværlige.

Og så kan man lære så meget af dem! Når man giver sig tid til at være sammen med en handicappet, får tilværelsen andre perspektiver. Man lærer at takke for alt det, man ellers glemmer at takke for, fordi det er blevet selvfølgeligt, at man har det (førlighed, en normal forstand, arbejde m.v.) – man ydmyges under de handicappedes tro og tillid – og man bliver varsom med sine store ord.

Har de handicappede noget at give os? Sandelig, men alt for ofte glemmer vi, at de er formidlere af åndelige velsignelser, som vi ikke kan få hos andre.

*

Så er der *dem, det er gået galt i tilværelsen* – måske et ulykkeligt ægteskab eller sorger med børnene eller urimeligheder på arbejdspladsen eller noget fjerde.

Ak, hvor bærer de tunge byrder dag ud og dag ind, og det synes aldrig at blive anderledes.

Hvor kan de lære os meget, allermost ved deres eksempel. Vi, der taler om udholdenhed, trofasthed og ydmyghed, må ofte bøje hovedet, når vi sammenligner os med dem.

De er omsluttet af Guds kærlighed, skønt han ikke ændrer deres forhold, som vi synes, han burde – lad os ikke glemme dem, men agte dem højt.

*

Der er også *dem, der kommer til at støde mennesker fra sig*, fordi de er anderledes end flertallet – de er måske aparte.

Skal vi undgå dem – eller skulle vi lære at se på dem med Guds øjne?

Man opdager gang på gang, når man ikke søger at undgå dem, at de har skjulte kildevæld med frisk vand – og man skammer sig over, at man en tid lang veg uden om dem.

Jeg har blandt dem, der støder flertallet fra sig, fordi de ikke er som alle andre, mødt nogle enestående karakterer og lært umådeligt meget af dem.

*

Jeg tror, vi skal være opmærksomme på, at der ikke opstår personsanseelse iblandt os. Jeg tror også, vi skal vogte os for kli-

kedannelse. *Paulus* sagde, at han var alt for *alle*.

*

Den tredje artikel (Sprede bemærkninger om kærligheden) indeholder adskillige mere eller mindre direkte citater af *Kierkegaards* bog »Kjerlighedens Gjerninger«. Jeg nævner dette for ikke at blive beskyldt for citatfusk og plagiat!

*

Jeg har i disse dage modtaget nogle forsamlings *mødeprogrammer* for de kommende måneder indtil sommeren, og vi har selv udsendt et for vor lille Bibelkreds her på Langeland.

Det er naturligvis praktisk med et mødeprogram, og de udsendes alle under denne forudsætning: om vi lever, og Gud vil.

Samtidig med at disse mødeprogrammer kom mig i hænde, læste jeg om *Levi* kaldelse. Herren gik forbi toldboden, hvor han sad, og sagde: »Følg mig!« og *Levi stod op og fulgte ham* (Mark. 2,14).

Skal vi et øjeblik grunde over, hvorledes *Levi* menneskelig talt også kunne have reageret?

*

Han kunne have spurgt: »Hvad skal vi udrette? Hvad går dit program ud på? Jeg må jo vide, hvad jeg eventuelt begiver mig ud på, hvis jeg følger dig.«

Hvis han havde spurgt således, havde han ikke fået andet svar end: »Følg mig!«

*

Men så kunne han jo have sagt: »Du kan da nok forstå, jeg må vide, hvad jeg skal udrette, hvis jeg skal sætte hele min eksistens ind derpå? Sig mig derfor, hvad det er, du kalder mig til!«

Hvis samtalen havde udviklet sig således, ville *Jesus* (hvis han ikke allerede var gået videre og havde forladt *Levi*) kun have svaret: »Følg mig!«

*

Ja, men har vi mennesker da ikke krav på at få at vide, hvad Herren vil udrette – i hvert fald i den nærmeste tid – således at vi kan overskue situationen?

Nej, det har vi netop ikke, thi *Jesus*

kalder os ikke til et eller andet arbejde, som på forhånd er beskrevet, men til *at følge ham* (se også Johs. 12,26).

Han er altså vort »program«!

Han er altså indholdet af den kommende tid!

At følge ham er altså vor opgave, vort arbejde, vort kald og vor tjeneste!

*

Jesus lægger intet program for den kommende tid, men siger til enhver af os: »Følg mig!«

Når man har et program, kan man nogenlunde overskue situationen fremover, men når man intet har, hvad da? Er det ikke at blive kaldet ud i den totale usikkerhed?

Jo, det er det, menneskelig talt.

Men denne usikkerhed gør os afhængige af Herren i eet og alt – og det er den totale sikkerhed!

*

Vi ved allesammen godt, at vore mødeprogrammer ikke anviser nogen af os, hvad Herren vil med os. Enhver af os står i et helt personligt forhold til ham, og til enhver af os lyder det: »Følg du mig!«

Kun Herren kan tale sådan, thi kun han har myndighed dertil; Han er virkelig Herren, enhvers Herre!

Herrens program for dig og mig er altså *efterfølgelse* – kan jeg sige: *programløs efterfølgelse*.

*

Hvis du er i vildrede med, hvad efterfølgelsen rent praktisk betyder i dit tilfælde, skal du ikke handle i panik og gøre noget overilet. Du kan have tillid til Herren!

For de allerflestes vedkommende betyder efterfølgelsen ikke et ydre brud med deres hidtidige tilværelse, men et indre brud med deres egen vilje.

Efterfølgelse betyder at skifte Herre over sit liv.

*

Ligesom Jesus ikke siger til Levi, hvad han skal udrette ud over at følge ham, siger han heller ikke til sine tjenere, hvad deres tjenestes program går ud på.

Jeg ved godt, at der tales meget om tjenester i forsamlingerne i vor tid.

Desværre synes jeg, den megen tale herom ofte har et lovisk, uevangelisk præg.

*

Lad mig gøre et lille sidespring for at belyse det nærmere. Hvis du spurgte *Her-*

rens Tjener, vor Herre Jesus, hvilken tjeneste han havde, ville han se på dig med et blik, som fik dig til at slå øjnene ned. Der fandtes ikke bestemte tjenester i Herrens liv, thi hele hans liv var tjeneste, og dermed var *alt*, hvad han gjorde, det mindste som det største, tjeneste! Man kan derfor ikke udskille bestemte tjenestegerninger af hans liv, thi der var intet andet end tjeneste i hans tilværelse. »Min mad er at gøre hans vilje, som sendte mig, og fuldbyrde hans gerning,« sagde han (Johs. 4,34).

*

Han kalder os ikke til en forud defineret tjeneste, men til at *være hans tjener*. Paulus omtaler altid sig selv og sine medarbejdere som »vor Herres Jesu Kristi trælle«.

Hvis vi er Herrens tjenere, udskiller vi ikke bestemte gerninger og kalder dem »vor tjeneste«, men gør *alt* i vor Herres Jesu Kristi navn til Faderens ære, fordi vi *altid* er i tjeneste.

Var det ikke frygteligt, om det at være *dørvagt*, var din tjeneste, og når du havde udført den opgave, var din tjeneste overstået?

Eller søndagsskolelærer – eller forkynder – eller korsanger – eller noget andet?

*

Jeg glemmer aldrig, hvad vor hensovede broder *Chr. Ramild* for mange år siden svarede en mødedeltager, der – da der var gået flere dage på Nyborg Strand, uden at Ramild havde talt fra talerstolen – spurgte ham, lidt indigneret på hans vegne: »Skal du da slet ikke tale, Ramild?« – Ramilds svar var så typisk befriende: »Kære lille dig, jeg bestiller jo ikke andet end at tale fra morgen til aften!«

Ramild var altid i tjeneste, og det var ham komplet ligegyldigt, om han skulle tale fra prædikestolen eller »kun« tale på tomandshånd med enkelte mennesker. Han *var* en tjener og var følgelig *altid* i tjeneste og til tjeneste.

*

Omvendt kan det være nok så trist at møde kristne, der ikke just bærer præg af at være Herrens tjenere, men som har en eller anden »tjeneste«, som de møder op til – noget i retning af, at så har de gjort deres pligt, og så kan der ikke kræves mere!

*

Hvad så med de »tjenester« i menigheden, som der tales så meget om i dag un-

der henvisning til 1. Kor. 12 og Rom. 12? De er ganske naturlige udslag af den kendsgerning, at Herrens tjenere, der *altid* er i tjeneste, har forskellige gaver, som de bruger i forsamlingen.

*

Når Ordet taler om tjeneste og tjenester, understreger det meget stærkt, at *Herren er enhver tjeners store forbillede*. Han *fornedrede sig* selv og blev alles tjener. Hvor det er forfængeligheden, der får os til at ville have en tjeneste, står det galt til. Den, som gerne vil bemærkes, egner sig endnu ikke til at tjene.

Paulus siger det samme ved at anbringe 1. Kor. 13 (kærlighedskapitlet) midt imellem de to kapitler, der handler om nådegaver og tjenester.

Kærligheden søger ikke sit eget.

Det gjorde Herrens Tjener aldrig. Herrens tjenere se nøje til, at de heller ikke gør det!

Menigheden er ikke et sted, hvor forfængeligheden skal have lov til at blomstre.

*

Som Herrens tjenere har vi, ret forstået, intet privatliv og ingen fritid. Herren bestemmer over vor tid.

Ligesom vor tjeneste ikke er begrænset til en eller anden defineret opgave, er den heller ikke begrænset til en bestemt tid. Alle Herrens tjenere er derfor »fuldtidsarbejdere«.

*

Der lægges i livet med Herren ikke syn-derlig vægt på det *formelle* (titler, benævnelser, alt det institutionelle), men der lægges afgørende vægt på det reelle. *Er du en Herrens tjener?* Det er det afgørende! Om du *kaldes* det, eller om du er understyret med en titel, fordi du har fået en bestemt opgave, er aldeles underordnet.

*

Hvad er det karakteristiske for en Jesu Kristi tjener, en efterfølger? Er det ikke det, at han er bundet til Jesu Kristi person – bundet til *ham alene*?

Derfor er han så fri, så fri! Derfor er han også uden frygt.

*

Man møder ikke sjældent mennesker, der siger: »Mit arbejde er mit liv!« Andre siger: »Mit hjem er mit liv!« Men Paulus sagde: »At leve er mig Kristus« – og sådan siger enhver Herrens tjener!

Hans livs indhold er Kristus. Derfor

hører hans livs indhold ikke op, fordi hans såkaldte tjeneste hører op.

Hans livs indhold var jo ikke hans »tjeneste«, men Kristus. Derfor er han fri og glad!

*

Artiklerne handler som nævnt denne gang om *kærligheden*. Når Kristus kalder til efterfølgelse og lydighed, er det en kærlighedserklæring. Ak, at vi er så blinde og døve for kærligheden, at vi kan opfatte det som noget andet! Levi opfattede det rigtigt. Kristi kærlighed tvang ham til at stå op, forlade toldboden og følge ham efter.

Således elskede Levi også sig selv på den rette måde! Han mistede intet, men vandt alt. Han valgte det bedste og blev aldrig skuffet. Guds kærlighed giver langt mere, end den tager. Hvordan kan vi dog være reserverede overfor den?

*

Vi kan gyse ved tanken på, hvad der var blevet af *Levi*, hvis ikke han straks var stået op og havde fulgt Herren!

Så havde han bl.a. aldrig fået lov til at skrive det første af evangelierne (*Levi* hedder jo også *Mattæus*).

Herren sagde imidlertid ikke: »Følg mig, så skal du skrive en bog, der bliver verdensberømt!«

Herren sagde heller ikke: »Følg mig, så skal du udrette fantastiske ting.«

Herren lokker ikke med noget andet end sin egen person – og den er ikke lokkemad, dertil er han for hellig, for sand og for kærlig.

*

Ganske vist sagde Herren til andre: »Følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere,« men hvad det betød, anede de ikke, da han sagde det. Hvis de havde vidst det, havde det været alt andet end tillokkende, thi for at fange mennesker måtte de blive som lam iblandt ulve, hadede af alle for hans navns skyld!

*

Herren kalder ikke den ambitiøse ved at lokke ham med, at han skal blive noget stort og udrette noget bemærkelsesværdigt.

At følge ham er at *tage sit kors op* dagligt. Er det tillokkende? Opflammer det den ambitiøse?

Jeg kender mange Herrens tjenere, der aldrig udretter noget »stort« og bemær-

kelsesværdigt. Men når jeg, der rejser land og rige rundt, sammenligner mig med dem, kan jeg bæve ved erkendelsen af, at deres efterfølgelse er nok så helhjertet og gennemført som min.

Hvad udretter de så, disse ukendte efterfølgere, der aldrig udretter noget »stort«, aldrig skriver en bog, aldrig bliver ledere, aldrig bliver andet end tjenere?

Det vil evigheden vise!

*

Når jeg tænker på disse mange dyrebare venner i ind- og udland, kan jeg bedst karakterisere dem sådan: »De søger intet for sig selv.«

Men det er jo en karakteristik af kærligheden!

Dermed udretter de det største af alt, selvom det er alt andet end stort i den gængse bedømmelse.

Og dermed er de et stadigt memento til alle os, der er i rampelyset, thi vor fare – er den ikke netop at søge noget for os selv?

En lille smule ære?

Fremgang for vort arbejde, så alle kan se det?

O.s.v.

*